

Arrest

nr. 87 604 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 8 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Eerste verzoekende partij diende op 14 juli 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.2. Op 22 januari 2007 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het beroep werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 20 april 2007 verworpen. Het cassatieberoep werd door de Raad van State op 29 juni 2007 niet-toelaatbaar verklaard.

- 1.3. Eerste verzoekende partij diende op 2 augustus 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 24 september 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr. 57 088 van 28 februari 2011 bevestigd.
- 1.4. Eerste verzoekende partij diende op 17 februari 2012 een derde asielaanvraag in. Op 20 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
- 1.5. Eerste verzoekende partij diende op 2 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 januari 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. X), dat verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 87 602 van 13 september 2012.
- 1.6. Op 19 april 2011 diende eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 31 mei 2011 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.
- 1.7. Op 26 augustus 2011 diende eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 november 2011 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van eerste verzoekende partij op 2 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. X) dat verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 87 603 van 13 september 2012.

De in punt 1.7. bedoelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

B., Z. (...) (RR (...))

*geboren op 22.07.1982 te Grozny
en minderjarige kinderen:*

B., Z. (...) (RR (...))

geboren op 01.08.2004 te Grozny

B., M. (...) (RR (...))

geboren op 30.05.2005 te Grozny

nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 107 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter- § 3 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 09.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het

model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan een van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. (...).”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede en derde verzoekende partij respectievelijk geboren zijn op 4 maart 2001 en 30 mei 2005 en aldus minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door de tweede en derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het werd ingediend door de tweede en derde verzoekende partij, is derhalve gegrond.

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster beroept zich in haar enig middel op: *“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging, machtsoverschrijding;”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt (samenvattend) is gemotiveerd :

"het standaard medisch attest werd niet voorgelegd bij de aanvraag omdat het de graad van de ernst van de ziekte niet vermeld"

Onontvankelijkheid van aanvraag tot regularisatie omwille van incorrecte medische attesten

Dat er moet worden vastgesteld dat de aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter wel degelijk melding maakt van medische attesten;

Dat deze medische attesten bijgevoegd waren bij de aanvraag tot machtiging op basis van 9ter en worden vermeld in deze inventaris;

Dat er aldus niet alleen kan worden vastgesteld dat de correcte medische certificaten werden toegevoegd en bovendien dat deze correct werden ingevuld door de behandelende geneesheer !

Dat, als de bestreden beslissing zou stellen dat het medisch certificaat niet is opgesteld is conform het vereiste model, zij duidelijk dient te vermelden welke gebreken dit medisch certificaat vertoont omdat het voor eiser nu onmogelijk is om zich te verdedigen en hij zich aldus op "alle fronten moet verdedigen";

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat het medisch certificaat inhoudelijk niet conform het model werd opgesteld en ingevuld ;

1. Model medisch attest

Dat eisers, zoals hoger vermeld, de Raad verzoeken om de medische attesten te lezen en samen met hen vast te stellen dat steeds de correcte modellen werden gebruikt;

2. Naam van de dokter en RIZIV-nummer

Dat de naam van de dokter, stempel, alsook het RIZIV-nummer duidelijk vermeld staat op de medische certificaten;

3. Individuele gegevens eiser

Dat er moet worden vastgesteld dat de medische attesten duidelijk eisers betreffen en individuele gegevens bevatten;

4. Vermelding van de ziekte

Dat vastgesteld moet worden dat de medische certificaten de ziekte vermelden;

5. Noodzakelijke behandeling

Dat eiser de Raad nederig verzoekt samen met hem vast te stellen dat de noodzakelijke behandeling wordt vermeld indien dit mogelijk was: medicamenteuze behandeling

6. Graad van ernst van de ziekte

Dat moet worden vastgesteld dat de medische attesten wel degelijk de graad van ernst van de ziekte vermelden en weergeven;

Anxio-depressif secondaire modéré.

Dat "modéré" niet anders dan kon worden aanzien als vermelden van de graad van de ernst waarbij keuze kan worden gemaakt tussen faible, modéré, sévère;

Dat er dus niet kan worden volgehouden dat de graad van de ernst van de ziekte niet vermeldt staat;

Dat, moest dit aanzien worden als vermelden van de graad van de ernst van de ziekte, het volgende moet worden gesteld: de betrokken regelgeving vermeld niet op welke wijze de graad van de ernst van de ziekte moet worden vermeld;

Dat aldus de meeste geneesheren er vanuitgaan dat deze ernst van de behandeling duidelijk genoeg wordt weergegeven door het louter vermelden van de ziekte; De vermelding darmkanker behoeft geen verdere uitleg dat dit ernstig is, daar kanker steeds ernstig is en kanker steeds opgevolg moet worden; Dat diabetes altijd diabetes is en opgevolg moet worden; Dat nochtans in een gelijkaardig dossier werd beslist dat de vermelding van kanker onvoldoende de graad van ernst aanduidde; Dat andere artsen er vanuitgaan dat het vermelden van de symptomen een duidelijk beeld geeft van de ziekte en dus de ernst weergeven;

Dat dit probleem aldus kan worden teruggebracht op een onduidelijke regelgeving hieromtrent ;

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest vermeld staat;

Dat de Raad reeds in het verleden vaststelde in zijn arrest van van 30 april 2009, nr. 26.762 dat enkel op basis van een "onvoldoende ernstige ziekte" of "onvoldoende duidelijk medische situatie" een aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter niet onontvankelijk mag verklaard worden;

Dat er ook kan verwezen worden naar een arrest nr. 70.916 van 29 november 2011 van uw Raad waarbij ook werd verwezen naar een ongunstige levensverwachting en het feit dat Verzoekster niet in staat zijn om te reizen en dat de gezondheidssituatie mantelzorg vereist om aan te nemen dat de graad van de ernst van de ziekte wel degelijk vermeld werd; en dit hoeft dus niet noodzakelijk uitdrukkelijk vermeld te worden in het medisch getuigschrift bij punt B (stuk 4, derde laatste paragraaf p. 8)

Dat er ook kan verwezen worden naar een arrest nr. 68.151 van 7 oktober 2011 van uw Raad waar evenzeer de vermelding "douleurs résiduelles permanentes" aanzien wordt als het vermelden van de ernst van de graad van de ziekte (stuk 5, 4de laatste paragraaf p. 10);

Dat er aldus zeer omzichtig moet worden omgesprongen met een strikte interpretatie van de ontvankelijkheidsvoorwaarden; Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest en de graad van ernst aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat er bovendien kan worden verwezen worden de arresten RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV van 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010 die stellen dat een medisch attest waarin de behandeling niet vermeld is, geen aanleiding kan geven tot de onontvankelijkheid omdat de mogelijkheid of de noodzaak aan een medische behandeling onder de ruime appreciatiebevoegdheid van de DVZ-arts valt;

Dat dit aldus moet beoordeeld worden in de gegrondheidsfase en niet in de ontvankelijkheidsfase;

Dat de RvV dit ook stelde in RvV 30.415 van 18 augustus 2009, RvV 32.176 van 29 september 2009 waar het medisch attest enkel moet wijzen op de gezondheidsproblemen en de nood aan opvolging en behandeling, wat volstaat voor de ontvankelijkheid. De beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase;

Dat, indien de aanvraag toch zou mogen onontvankelijk worden verklaard omdat het medisch attest geen pathologie, behandeling of behandelingsduur bevat, de DVZ dit dan wel grondig moet motiveren (RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010,

RvV 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010) wat in casu niet gebeurde en aldus een inbreuk uitmaakt op de formele en materiële motiveringsplicht;

Dat dit niet meer dan normaal is gezien het feit dat eiseres in casu ook voldoende elementen aanbrengt die zijn medische gezondheidstoestand verduidelijk en het dan ook niet kan dat eiseres, door de strikte toepassing van vormvoorwaarden, een onontvankelijkheidsbericht verkrijgt daar dit verstrekkende gevolgen kan hebben;

Dat een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt;

Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM;

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van een uitgeprocedeerde asielzoeker, die een medisch attest aanbrengt bij zijn aanvraag en met andere elementen zijn gezondheidstoestand duidelijk staft, ontvankelijk moet worden verklaard;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen en dat de zorgvuldigheidsplicht hiertoe dan ook noopt;

Dat er in het algemeen kan worden gesteld dat de regelgeving niet duidelijk vermeldt wat er van artsen wordt verwacht hoe zij dit medisch attest moeten invullen;

Dat de orde van geneesheren bovendien betreurt niet betrokken te zijn geweest bij het opstellen van dit standaard medisch certificaat;

Dat, nu het onduidelijk is hoe artsen dit formulier moeten invullen, er zeer zorgvuldig moet worden omgesprongen met het besluiten tot onontvankelijkheid, daar men niet iets onontvankelijk kan verklaren terwijl het zeer onduidelijk is hoe iets correct moet worden ingevuld;

Dat er aan de artsen geen onevenredige zorgvuldigheid tot het opstellen van medische attesten mag worden opgelegd, zeker nu duidelijk is dat de meeste artsen deze nauwkeurig invullen en alsnog tot onontvankelijkheid wordt besloten;

Dat vele artsen nu reeds hun ongenoegen over de vele onontvankelijkheidsverklaringen laten blijken want toch niet de bedoeling kan zijn van de wijziging met het KB begin 2011;

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest of de ziekte zelf vermeld staat;

Dat de regelgeving hieromtrent bovendien, zoals reeds vermeld, onduidelijk is zodat dit voor de geneesheren onduidelijk is en voor Dienst Vreemdelingenzaken ook onduidelijk is;

Dat het doel van de medische attesten moet worden onthouden, namelijk het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvrager, en dat eens dit doel is bereikt er niet zomaar tot een onontvankelijkheid kan worden besloten omdat er anders, onder andere, sprake is van manifeste machtsoverschrijding;

Dat zulke strikte lezing bovendien nergens in de regelgeving staat beschreven;

Dat integendeel een soepelere lezing in de regelgeving kan worden gelezen waar een medische regularisatie kan worden toegekend aan asielzoekers die aan bepaalde voorwaarden voldoen, en dat zij zelf moeten helpen om aan te tonen of zij een beroep kunnen doen op deze medische regularisatie door het aanbrengen van een medisch attest maar dat dit medisch attest niet zo strikt mag worden beoordeeld dat zij personen uitsluit van de mogelijkheid tot medische regularisatie op basis van formele aspecten terwijl zij genoeg andere elementen aanbrengen die niet mee in overweging worden genomen hierbij en die aanduiden dat er wel degelijk een nood aan verzorging bestaat;

Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat, ten slotte, de Raad van State opmerkte dat het laten beoordelen van het medisch getuigschrift door niet-geneesheren het medisch beroepsgeheim schendt, artikel 458 van het Strafwetboek, wat niet de bedoeling kan zijn;

Dat, bijgevolg, deze medische getuigschriften niet kunnen worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer;

Dat er dus helemaal niet kon besloten worden tot het bestaan van medische getuigschriften die niet conform de regelgeving waren voor wat betreft de inhoud van deze getuigschriften (ernst van de ziekte, identiteitsgegevens, enzovoort) daar deze inhoud niet kan worden beoordeeld door anderen dan de

*ambtenaar-geneesheer daar de overheid onmogelijk andere ambtenaren of contractuelen in overheidsdienst kan vragen om een strafrechtelijke overtreding te begaan;
Dat deze ambtenaren en contractuelen in overheidsdienst aldus niet rechtsgeldig konden overgaan tot het bepalen van de conformiteit met de regelgeving;
Dat er dus niet besloten kon worden tot een schending van artikel 9ter;”*

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste en enig middel stelt verzoekster een schending voor van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, artikel 3 EVRM, het recht van verdediging en match overschrijding.

Verzoekster stelt dat de correcte medische attesten wel degelijk werden toegevoegd bij de aanvraag. Indien het attest niet zou zijn opgesteld conform het vereiste model dient de beslissing te vermelden welke gebreken het vertoon omdat het nu voor verzoekster onmogelijk zou zijn zich te verdedigen. Ze voegt toe dat de naam van de dokter, stempel en RIZIV nummer duidelijk vermeld zijn en duidelijk de individuele gegevens van haar bevatten. Ze vervolgt dat de attesten wel degelijk de graad van ernst van de ziekte bevatten en dit zou zijn aangetoond door het woord ‘modéré’ in ‘anxio depressif secondaire modéré’. De vermelding darmkanker behoeft volgens haar geen verdere uitleg dat dit ernstig is, diabetes moet opgevolgd worden. Volgens haar is het onduidelijk op welke criteria de niet-geneesheren zich baseren. Verder verwijst ze naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voegt ze toe dat de mogelijkheid of de noodzaak aan een medische behandeling onder de ruime appreciatiebevoegdheid van de DVZ arts valt en niet gevoerd kan worden in de ontvankelijkheidsfase. Verder stelt ze dat haar gezondheidstoestand, in haar hoedanigheid van uitgeprocedeerde asielzoeker, zal verslechteren en een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, en in werking getreden op 10 januari 2011, het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan verzoekster toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het standaard medische getuigschrift van 09.04.2011 en gesteld dat dit onvoldoende is omdat het geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)Artikel 9ter - §3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift, zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medische getuigschrift d.d. 09.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medische getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter§1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. (...)"

Uit het administratieve dossier, meer bepaald in het attest d.d. 9 april 2011, blijkt dat het volgende werd vermeld:

"B/ DIAGNOSTIC: description détaillée (...).

"état de stress suite problèmes rencontrés dans le pays d'origine, ensuite problèmes (onleesbaar) de sa situation administrative actuelle. Ils (onleesbaar) sans traitement une (onleesbaar) avec (onleesbaar) anxieux"

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals overigens duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Het volstaat dan ook niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, in casue psychologische problemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven.

De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde.

Het volstaat geenszins om, zoals verzoekster doet uitschijnen in haar verzoekschrift, voor te houden dat uit het geheel van attesten en uit de aard van haar aandoeningen, afgeleid kan worden wat de graad van ernst op medische wijze uitgedrukt precies is. De verwerende partij merkt op dat er nergens melding werd gemaakt van 'modéré'. De verwerende partij merkt op dat het getuigschrift dat verzoekster bijvoegt bij haar verzoekschrift niet overeenstemt met datgene dat zij heeft bijgevoegd bij haar aanvraag. De verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met medische attesten die haar niet werden overgemaakt.

Uit de wet blijkt duidelijk dat er voldaan moet worden aan drie cumulatieve voorwaarden, m.n.:

" Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt (1) de ziekte, (2) haar graad van ernst (3) en de noodzakelijk geachte behandeling ".

De bestreden beslissing werd bijgevolg terecht onontvankelijk verklaard omdat het standaard medische getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij, die zich in casu dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de standaard medische getuigschriften, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011, niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek volgens de welke deze beoordeling niet mag worden gemaakt in de ontvankelijkheidsfase.

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoekster niet aantoon op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde beginselen en wetsartikelen.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekster niet aantoont dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. "(...)Aan het bestuur kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar Verzoekster niet aantonen dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Waar Verzoekster betogen dat de gevraagde aanduiding van de 'graad van de ernst' al te formalistisch is, zeker wanneer vast zou staan dat verzoeker aan een zeer ernstige ziekte lijdt, of dat de terminologie of de wijze waarop deze 'graad van ernst' dient gecommuniceerd te worden niet duidelijk is, geldt dat de wet zelf voorschrijft dat, op straffe van ontvankelijkheid, deze 'graad van ernst' van de ziekte dient omschreven te worden. De wijze waarom dit gebeurt, komt inderdaad toe aan de behandelende arts.(...)" (RVV, arrest nr. 74.230 d.d. 31 januari 2012)

De verwerende partij kan nog verwijzen naar het arrest nr. 72.453 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 22 december 2011 waarin het volgende werd gesteld:

(...) wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in de standaard medische getuigschriften van (...) enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van de ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet(...)"

Het enig middel is ongegrond."

3.3. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoekster zich beroept op de "schending van het vertrouwensbeginsel", merkt de Raad op dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Derhalve is dit middelonderdeel onontvankelijk.

3.4. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op zuiver administratieve beslissingsprocedures zoals deze waarin beslist wordt over een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS, NTB, nr. 6482 van 28 januari 2011). Verzoekster kan er zich dan ook niet dienstig op baseren in onderhavige betwisting.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen" luidde als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. In casu wordt vastgesteld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert de verwerende partij: *"Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."*

3.8. De bestreden beslissing vermeldt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging verzonden werd *"per aangetekend schrijven van 05.09.2011"*. Het betreft een schrijven opgesteld op 26 augustus 2011 dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en dat zich tevens in het administratief dossier bevindt. De aanvraag ging gepaard met elf stukken waarbij de inventaris gevoegd bij de aanvraag als stuk 1 vermeldt, *"Type-medisch attest van neuro-psychoater G."* De aanvraag bevatte geen andere medische attesten en a fortiori dus geen ander standaard medisch getuigschrift. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht vast dat er geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Verzoeksters betoog dat de aanvraag *"medische certificaten"* bevatte, mist feitelijke grondslag. Verzoeksters betoog omtrent een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing omdat niet toegelicht wordt welke gebreken de overige neergelegde medische certificaten bevatten zodat zij niet beschouwd werden als standaard medische getuigschrift, is derhalve niet relevant. Betreffende het enige medisch certificaat dat werd voorgelegd door verzoekster, stelt de bestreden beslissing, *"Het standaard medisch getuigschrift dd. 09.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte"*. Dat verzoekster de toedracht van deze motivering begrijpt volgt uit het verdere uitgebreide betoog in het verzoekschrift waarbij ze deze op inhoudelijk vlak bekritiseert.

Een schending van de formele motiveringplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.9. Waar verzoekster een gans betoog houdt waarbij ze de motivering van de bestreden beslissing, *"Het standaard medisch getuigschrift dd. 09.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte"* op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het standpunt van de materiële motiveringplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid in kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.10. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat “*de medische attesten wel degelijk de graad van ernst van de ziekte vermelden en weergeven*”. De Raad herhaalt dat verzoekster blijkens het administratief dossier slechts één medisch attest heeft neergelegd. Waar verzoekster vervolgens haar betoog ent op de vermelding “*Anxio-depressif secondaire modéré*” en benadrukt dat dus wel degelijk de graad van ernst vermeld werd, dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist. Dergelijke vermelding bevindt zich immers niet op het door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 9 april 2011 dat de in punt 1.7. bedoelde aanvraag vergezelde en dat zich bevindt in het administratief dossier. Hierin werd onder de rubriek B met als hoofding “*Diagnostic*” het volgende ingevuld: “*Etat de stress suite problèmes rencontrés dans le pays d'origine, ensuite problèmes (onleesbaar) précarité de sa situation administrative actuelle. Ils (onleesbaar) sans traitement une (onleesbaar) avec (onleesbaar) anxieux.*” Het medisch getuigschrift dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt – aangeduid zijnde in de “*inventaris van het dossier*” als “*3. Oorspronkelijke 9ter met medische attesten*” – en waarop in rubriek B de door haar aangehaalde vermelding figureert, stemt geenszins overeen met het medisch getuigschrift dat zij bij haar in punt 1.7. bedoelde aanvraag heeft gevoegd. Het medisch getuigschrift dat zij bij desbetreffende aanvraag had gevoegd, werd opgesteld door dr. Y. G. op 9 april 2011, terwijl het medisch getuigschrift dat ze bij haar verzoekschrift voegt, opgesteld werd door dr. Y.G. op 2 juli 2011. Uit niets blijkt dat dit stuk verzonden werd naar de verwerende partij ter ondersteuning van de in punt 1.7. bedoelde aanvraag, minstens toont verzoekster dit niet aan. Het stuk waarop verzoekster zich steunt teneinde kritiek te uiten op de bestreden beslissing en dat zij bij haar verzoekschrift voegt (stuk 3), werd niet ter kennis gebracht van de verwerende partij, zodat het thans niet dienstig kan worden aangebracht om de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

3.11. De Raad stelt dus vast dat verzoekster zich op een ander medisch getuigschrift beroept met andere vermeldingen dan het medisch getuigschrift dat zij overmaakte bij haar in punt 1.7. bedoelde aanvraag ter ondersteuning van haar betoog dat wel degelijk de graad van ernst vermeld werd. Dit betoog mist derhalve feitelijke grondslag in het administratief dossier. Gans verzoeksters betoog dat daaraan gekoppeld is over een onduidelijke regelgeving inzake het weergeven van de graad van ernst van de ziekte, is derhalve niet relevant. Waar verzoekster nog haar visie meedeelt over hoe de reglementering ter zake tot stand had moeten komen en ze de rol van spreekbuis voor de orde van geneesheren opneemt, dient de Raad op te merken dat dergelijk betoog geen plaats heeft in onderhavige betwisting over een individuele zaak waarbij de Raad als annulatierechter optreedt en zich niet uit te spreken heeft over mankementen in de reglementering ter zake noch over de opportuniteit van gemaakte keuzes.

3.12. Alleszins, uit de omschrijving of vermelding van de aard van de aandoening waaraan verzoekster lijdt kan door een leek, wat de gemachtigde van de staatssecretaris is, niet zomaar de graad van ernst van de aandoening afgeleid worden. Er anders over oordelen zou betekenen dat de verwerende partij bij haar oordeel of de wettelijke voorziene ontvankelijkheids-voorwaarde is vervuld dat het overgemaakt medisch getuigschrift bepaalde vermeldingen bevat, waaronder de graad van ernst van de aandoening of pathologie, over medische kennis zou dienen te beschikken, wat niet kan verwacht worden van de gemachtigde van de staatssecretaris, aan wie de wetgever in artikel 9 ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft gegeven om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet de in artikel 9 ter, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde vermeldingen bevat.

3.13. Waar verzoekster veelvuldig verwijst naar arresten van de Raad in verband met de beoordeling van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen,

dient de Raad op te merken dat verzoekster gelet op de specifieke vermeldingen die voorkomen op haar overgemaakt medisch getuigschrift, die bovendien niet degene zijn die zij aanhaalt in haar verzoekschrift, niet aantoont dat haar situatie gelijkaardig is aan die van de vreemdelingen waarop de besproken arresten betrekking hebben. Alleszins hebben arresten van de Raad geen precedentenwaarde waaromtrent de Raad in onderhavige betwisting zou dienen te motiveren (cfr. RvS, van 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

3.14. Voor zover verzoekster laat gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu geen beoordeling heeft gegeven van verzoeksters medische toestand, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medisch getuigschrift van 9 april 2011 niet de graad van ernst van de aandoening wordt vermeld, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* en heeft hieruit de gevolgen getrokken zoals voorzien in artikel 9 ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”* Volgens verzoekster volstaan ook de andere vermeldingen die voorkomen in het standaard medisch getuigschrift, maar noch deze overtuiging noch het algemeen betoog dat zij daarover ontwikkelt in het verzoekschrift zonder te concretiseren welke vermeldingen in haar medisch getuigschrift dan wel volstonden, kunnen aan het voormelde afbreuk doen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters algemeen aanvoelen dat de verwerende partij er een te strikte houding op nahoudt bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen.

3.15. Waar verzoekster in dit verband betoogt *“Dat, ten slotte, de Raad van State opmerkte dat het laten beoordelen van het medisch getuigschrift door niet geneesheren het medisch beroepsgeheim schendt, artikel 458 van het Strafwetboek, wat niet de bedoeling kan zijn;”* dient de Raad op te merken dat verzoekster hiermee voorbijgaat aan het gestelde in artikel 9 ter, §6, van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, dat stelt: *“Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen;”*. Hiermee kwam de wetgever tegemoet aan een opmerking en een expliciete aanbeveling van de Raad van State met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dat een dergelijke bepaling niet voorzag. De Raad van State adviseerde als volgt *“Uit artikel 458 van het Strafwetboek blijkt dat het medisch geheim niet geschonden wordt wanneer zaken kenbaar worden gemaakt in gevallen waarin zulks toegestaan is bij de wet, en wanneer de personen aan wie de geneeskundige gegevens worden meegedeeld zelf gehouden zijn tot het beroepsgeheim. Die laatste voorwaarde is niet vervuld wat de gemachtigde van de minister betreft. Bijgevolg wordt aanbevolen uitdrukkelijk te bepalen dat de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst gebonden zijn door het beroepsgeheim met betrekking tot de geneeskundige gegevens waarvan zij kennis zouden krijgen in de uitoefening van hun ambt”* (Kamer, Gedr. Stukken, Doc 53-0771/001, 2010- 2011, pp.292-293). Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om te stellen dat de Raad van State hiermee van oordeel was dat het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris op zich strijdig is met het medisch beroepsgeheim dient de Raad eens te meer vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist.

3.16. Waar verzoekster aanvoert dat de *“Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen”*, gaat verzoekster eraan voorbij dat artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst, waarbij onder meer gespecificeerd wordt dat een standaard medisch getuigschrift moet overgelegd worden dat onder meer de graad van ernst van de ziekte dient te vermelden. Deze bepaling voorziet niet de verplichting dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze

wetsbepaling wordt ingediend, mee zou dienen te staven of voorafgaandelijk aan een beslissing de aanvrager van een verblijfsmachtiging erop zou dienen te wijzen dat informatie ontbreekt die hij wettelijk gezien dient te overleggen. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met de nodige stukken voorzien van de door de wet bepaald informatie.

3.17. Waar verzoekster aanvoert *“Dat een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt; Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM;”*, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing er niet toe strekt te beslissen dat de hulp wordt stopgezet. Alleszins heeft de Raad geen rechtsmacht in dergelijk contentieux. De bestreden beslissing bevat voorts geen bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. is dus niet aan de orde in onderhavige betwisting (cfr. RvS, nr. 215.574 van 5 oktober 2011).

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA